

О. ХЕНРИ
МАДАМ БО-ПИП,
СТОПАНКАТА НА РАНЧОТО

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

— Лелъо Елън — каза весело Октавия и лекичко запрати черните си кожени ръкавици към тържествената персийска котка, легнала на прозоречния перваз, — стигнала съм до просешка тояга.

— Много обичаш да преувеличаваш, Октавия — отвърна меко леля Елън и вдигна глава от вестника. — Ако нямаш дребни да си купиш бонбони, портмоненцето ми е в чекмеджето на бюрото.

Октавия Бопри си свали шапката, седна на ниското столче до леля си и обгърна колене. Но и в тази неудобна поза личеше колко грациозна е стройната ѝ гъвкава фигура, облечена в стилин траурен костюм. Свежото ѝ младежко лице и искрящите жизнелюбиви очи се опитваха да възприемат онази сериозност, която обстоятелствата видимо изискваха.

— Мила ми леличко, работата не е в бонбоните. Става дума за истинска, неприкрита, грозна бедност; чакат ме неплатени сметки, конфекционно облекло, почистени с бензин ръкавици и вероятно приеми в един часа следобед. Току-що идвам от адвоката, леличко, и: „Моля, мадам, пуснете нещичко на бедната. Цветя, госпожо? За бутониерата, господине? Моливи, моля, по три за пет цента — помогнете на бедната вдовица“. Добре ли го правя, леличко, или часовете по ораторско изкуство няма да ми помогнат да припечеля?

— Не можеш ли да бъдеш сериозна поне две минути — каза леля Елън и пусна вестника на пода — и да ми обясниш какво значи всичко това. Имуществото на полковник Бопри...

— Имуществото на полковник Бопри — прекъсна я Октавия, като подчертаваше думите си с драматични жестове — е солидно като въздушна кула. Недвижимите имоти на полковник Бопри са вятър. Акциите на полковник Бопри — вода. Доходите на полковник Бопри — разходи. Не познавам юридическите термини, които преди малко трябваше да слушам цял час, но на практика те означават точно това.

— Октавия — разтревожи се видимо леля Елън, — просто не мога да повярвам. Та той правеше впечатление на милионер. И ни го представи не друг, а семейство Де Пейстър.

Октавия се изсмя, после доби сериозен вид.

— За мъртвите само край на поговорката, леличко. Милият полковник, какъв чудесен фалшификат се оказа! Аз изпълних честно всичко, което сделката изискване. Ето: очи, ръце, крака, младост, стар род, завидно положение в обществото — както се предвиждаше в

договора — и никакъв друг капитал. — Октавия вдигна вестника от пода. — Но аз нямам намерение да „пискам“, както казват, тоест да оплаквам съдбата си, когато играта е изгубена. — Тя отгръщаше спокойно страниците на вестника. — „Курсове на акциите“ — това не ми е нужно. „Светска хроника“ — с това е свършено. А, ето моята страница: „Трудова борса — търсене и предлагане“. Какво ли би могъл да търси един Ван Дресър? Прислужнички, готвачи, пласьори, секретарки.

— Мила — трепна гласът на леля Елън, — недей да говориш така, моля те. Дори да си изпаднала в толкова плачевно положение, остават моите три хиляди...

— Ох, леличко, твоите три хиляди ще стигнат само за любимия ти китайски чай и за стерилизираното мляко за котката. Зная, че си готова да ми помогнеш, но предпочитам да падна отвисоко като Велзевул, отколкото да вися като Пери около задния вход и да се мъча да чуя музиката. Мисля сама да си изкарвам прехраната. Друго не ми остава. Аз... Ооо, съвсем бях забравила. Нещо е оцеляло при корабокрушението. Един загон, не, ранчо — чакай, къде беше? — в Тексас. Актив, както се изрази милият Банистър. Колко беше доволен, че е останало поне едно нещо „свободно от задължения“. Някъде в тези глупави книжа, които ме накара да взема от кантората му, има описание на ранчото. Ей сега ще го потърся.

Октавия намери пазарската си чанта и извади от нея голям плик, натъпкан с машинописни документи.

— Ранчо в Тексас — въздъхна леля Елън. — Това ми прилича повече на пасив, а не на актив. По тия места няма друго освен стоножки, каубои и фанданго.

— „Ранчо де лас Сомбрас“ — прочете Октавия в листа, изписан със злобнолилави редове — „се намира на сто и десет мили югоизточно от Сан Антонио и на трийсет и осем мили от Нопал, най-близката железопътна гара. Ранчото включва 7680 акра напоявани земи, правото на собственост върху които е утвърдено от щата, и двайсет и две квадратни мили, или 14 080 акра, част от които са наети при годишно подновяване на арендата, а друга част — закупена въз основа на двайсетгодишния щатски закон. В ранчото има осем хиляди породисти мериносови овце с необходимото количество коне, возила и други фермерски пособия; постройка

(солидна) с шест стаи, обзаведени подходящо за климата. Всичко е оградено със здрава ограда от бодлива тел.

Сегашият управител е човек способен и надежден и в неговите ръце ранчото, което много би пострадало от небрежност и лошо ръководство, започва да носи доходи.

Полковник Бопри е получил това имение от един от западните напоителни синдикати. Правото, на собственост, по всичко личи, е перфектно. При правилно ръководство и при естественото увеличаване на цената на земята ранчото може да осигури на собственика си напълно прилични доходи.“

Когато Октавия завърши, леля Елън изпусна едно презрително „пфу“, доколкото ѝ позволяваше доброто възпитание.

— В този просpekt — каза тя с неизменната подозрителност на градския жител — не се споменава нищо нито за стоножките, нито за индианците. А и ти никога не си обичала овнешкото, Октавия. Не виждам каква полза смяташ да извлечеш от тази... пустош.

Но Октавия не я чуваше. Очите ѝ гледаха някъде много надалеч, устните ѝ се полуотвориха, а лицето ѝ се озари от безумието на изследователя, от неудържимия устрем на търсача на приключения. Изведнъж тя склочи ликуващо ръце.

— Проблемата ще се разреши от само себе си, леличко — извика тя. — Отивам на ранчото. И ще заживея там. Ще свикна с овнешкото и дори ще се опитам да открия положителните черти в характера на стоножката, от почетно разстояние, разбира се. Точно това ми трябва. Нов живот на мястото на стария, който приключи днес. Това е изход, лелю, а не задънена улица. Представи си само: препускаш по безкрайната прерия, вятърът плющи в косите ти, връщаш се към майката земя, слушаш приказките на никнешката трева и дивите безименни цветя! Ще бъде прекрасно! Кое ще ми отива повече: да стана овчарката на Вато със сламена шапка и с гега, за да гоня вълците от овцете, или типичното късо подстригано момиче от западното ранчо — онова от снимките в неделните издания? Аз предпочитам второто. Във вестниците ще излезе и моята снимка — аз на коня, а от седлото виси пумата, убита собственоръчно от мен. И заглавие: „От Пето авеню в тексаската прерия“, а под него снимки на разкошната къща на Ван Дресър и на черквата, в която съм се венчала. В редакцията нямат

моя снимка, но ще поръчат на някой художник да ме изрисува. Ще бъда дива, неопитомена, но ще опитомявам всичко около мен.

— Октавия! — събра леля Елън в една дума всички възражения, които не бе в състояние да изрече.

— Нито дума, леличко! Тръгвам. Виждам нощното небе, разстлано над земята като покрив. И ще се сприятеля отново със звездите, с които не съм разговаряла от малка. Много ми се ще да отида там. Всичко тук ми е дошло до гуша. Радвам се, че нямам никакви пари. Готова съм да благославям полковник Бопри за това ранчо и да му простя всичките му сапунени мехури. Нека животът там да е труден и скучен! Пада ми се! Сърцето ми беше затворено за всичко освен за една жалка амбиция. О, искам да се махна оттук и да забравя... да забравя!

Октавия изведнъж се отпусна на пода, скри пламналото си лице в скута на леля си и зариде, треперейки цялата. Леля Елън се наведе над нея и погали златистокестенявата ѝ коса.

— Аз не знаех — каза меко тя. — Нищо не знаех, мила. Кой беше той?

Когато госпожа Октавия Бопри, по баща Ван Дресър, слезе от влака в Нопал, тя изгуби мигновено своята самоувереност, с която се отличаваше всяко нейно движение. Градчето беше възникнало едва напоследък и като че ли беше изградено набързо от неодялано дърво и плющящи платнища. И макар в поведението на хората, събрали се на гарата, да нямаше нищо предизвикателно, усещаше се, че всеки от тях винаги е готов да посрещне извънредни обстоятелства.

Октавия стоеше на перона пред телеграфната станция и се мъчеше да познае по усет кой в тази блъсканица е управителят на ранчото Де лас Сомбрас, комуто господин Банистър бе поръчал да я посрещне на гарата. Дали не е този високия, сериозен възрастен мъж със синя фланелена риза и бяла вратовръзка? Не, не е. Той мина покрай нея и когато погледите им се срещнаха, отвърна очи, както правят южняците при среща с непозната жена. Управителят би трябвало лесно да я открие, помисли си тя, малко ядосана, че трябва да чака. В Нопал надали са много младите жени, облечена в сиви пътнически костюми, последна дума на модата!

И докато Октавия търсеше в тълпата някой с вид на управител, тя потръпна от изненада и дъхът ѝ спря, когато си даде сметка, че по перона бърза към влака Теди Уестлейк, или поне неговият почернял от слънцето двойник с дочен костюм, високи обувци и шапка с кожен кант — Теодор Уестлейк-син, шампион (почти) на поло за аматьори, лекомислена пеперуда и безделник, но един вече възмъжал и самоуверен Теди, по-оформен и по-завършен от онзи, когото помнеше от последната им среща преди година.

Той забеляза Октавия почти в същия момент, свърна и се насочи към нея с някогашната непосредственост. Нещо като благоговееен трепет обзе Октавия, когато можа да разгледа по-отблизо неговата странна метаморфоза. Плътният му кафявочервеникав тен особено открояваше жълтите като слама мустаци и сивите като стомана очи. Изглеждаше пораснал и някак много далечен. Но когато заговори, отново се върна някогашният хлапак Теди. Те бяха приятели от детинство.

— О, Тейв! — възкликна той, неспособен да прикрие недоумението си с членоразделна реч. — Как... защо... кога... откъде?

— С влака — отговори Октавия, — по необходимост, преди десет минути, от къщи. Цветът на лицето ти нещо се промени, Теди. Сега ти кажи как, защо, кога, откъде.

— Работя наблизко — каза Теди, като оглеждаше под око перона, подобно на човек, който се опитва да съчетае учтивостта и задълженията. — Не забеляза ли във влака възрастна жена с прошарени букли и пудел, която сигурно е заемала две места с багажа си и се е заяждала с кондуктора?

— Не, струва ми се, не — позамисли се Октавия. — А ти да си забелязал случайно висок човек с прошарени мустаци, синя риза, барабанлия и с фандъци вълна в косите?

— Такива колкото щеш — каза Теди, подтискайки симптомите на обезумяване. — Ти конкретен човек ли имаш пред вид?

— Не, той е плод на въображението ми. А ти защо се интересуваш от възрастна жена? Твоя позната ли е?

— Никога не съм я виждал. Но така си я представям. Тя е собственичката на ранчото, в което си изкарвам хляба, че и маслото — ранчо Де лас Сомбрас. Дойдох да я посрещна според разпорежданията на адвоката ѝ.

Октавия се подпря на стената на телеграфната станция. Нима е възможно? Значи, той не знае?

— Ти ли си управителят на това ранчо? — попита прималяла тя.

— Аз — отвърна гордо Теди.

— Аз съм госпожа Бопри — каза едва-чудо Октавия. — Само че никога не съм имала букли и се държах любезно с кондуктора.

За миг Теди отново ѝ се видя възмъжал, чужд и безкрайно далечен.

— Надявам се да ме извините — каза той смутен. — Виждате ли, вече година живея в тази пустош. Не знам нищо. Дайте ми документите и аз ще се погрижа да натоварят багажа на талигата. Ще я кара Хосе, а ние ще се качим в двуколката.

Седнала до Теди в леката двуколка, теглена от чифт буйни испански коне, Октавия забрави всичко заради възбудата от настоящето. Градчето остана назад и те се носеха по равния път на юг. Скоро пътят изчезна и двуколката полетя по безкраен килим от къдрава мескитова трева. Колелата не издаваха никакъв звук. Неуморните коне тичаха в равен галоп. Вятърът, напоен с аромата на хиляди акри сини и жълти прерийни цветя, свистеше замайващо в ушите им. Движението предизвикваше упойващо усещане за волен полет и безкрайна свобода. Октавия мълчеше, обзета от чисто физическо чувство за блаженство. Теди очевидно се бореше с решаването на някаква проблема.

— Ще ви наричам мадама — обяви той резултата от своите размисли. — Така ще ви наричат мексиканците, каквито са почти всички работници в ранчото. Според мен така е най-добре.

— Чудесно, господин Уестлейк — съгласи се Октавия.

— Чакайте — попритесни се Теди, — не е ли това малко прекалено.

— Моля ви, не ме занимавайте с вашата безумна етикеция. Аз тъкмо започвам да живея. И не искам да ми се напомня за нищо изкуствено. Не е ли възможно да се бутилира този въздух? Струваше си да дойда само заради него. Я вижте! Елен!

— Див заек — каза Теди, без да обърне глава.

— Извинете... може ли аз да карам? — попита тя поруменяла и го погледна с молящия поглед на дете.

— При едно условие: че вие пък ми разрешите да пуша.

— Разбира се! — възкликна Октавия и пое тържествено поводите. — А накъде да карам?

— Курс на югоизток, с всички платна. Виждате ли онази черна точка на хоризонта, малко под облаците от Мексиканския залив? Това е дъбова горичка, вашият ориентир. Насочвайте се между горичката и ниския хълм вляво. Сега ще ви излея всички правила за управляване на коне в тексаските прерии: не отпускате поводите и ругайте по възможност по-често.

— О, толкова обичам да ругая, Тед. Защо хората купуват яhti и пътуват в салонни вагони, когато една двуколка, две кранти и такова пролетно утро могат да задоволят всички земни желания?

— Само ще те помоля — възрази Теди, който напразно се мъчеше да запали клечка кибрит о седалката, — да не наричаш кранти тези вихрогони. Те са способни да отхвърлят сто мили от изгрев до залез.

Накрая той успя да запали пурата си от пламъчето, скрито в двете шепи.

— Какъв простор! — възкликна въодушевена Октавия. — Ето откъде идва това усещане! Сега разбирам какво ми е липсвало — въздух, широта, простор.

— И пушалня — отбеляза прозаично Теди. — Аз обичам да пуша в двуколката. Вятърът вкарва и изкарва дима от дробовете ти. Така пестиш енергия.

Двамата тъй естествено преминаха към старите приятелски отношения, че много трудно започнаха да осъзнават колко необичайно е новото им положение.

— Мадама — зачуди се Теди, — как ти хрумна да зарежеш доброто общество и да се довлечеш тук. Или сред висшите класи сега е модно да прекарват курорта си в овцевъдно ранчо, а не в Нюпорт?

— Разорих се, Теди — обясни безгрижно Октавия, насочила вниманието си към конете, за да ги прекара между бодлите на храст чапарал и една испанска кама. — Освен това ранчо нямам нищо друго, дори жилище.

— Хайде, хайде — каза Теди обезпокоен, но невярващ, — ти се шегуващ, това не е вярно.

— Когато мъжът ми — запъна се на втората дума Октавия — почина преди три месеца, аз си въобразявах, че разполагам с

достатъчно количество земни блага. Неговият адвокат побърза да разпространи тази версия в шейсетминутна лекция, онагледена с документи. Но излезе, че нямам друг изход освен ранчото. Да си чувал нещо за нова модна мания сред златната младеж на Манхатън — зарязват полото и клуба и стават управители на овцевъдни ферми в Тексас?

— Ако намекваш за мен, това е лесно обяснимо — отвърна незабавно Теди. — Аз трябваше да се заломя за работа. А в Ню Йорк работа не се намираще. Затова се сблизих с дъртака Санфорд, един от членовете на синдиката, който притежаваше ранчото, преди да го купи полковник Бопри. Та Санфорд ме настави на работа тук. Отначало не бях управител. По цял ден се разкарвах с кон и изучавах всичко до най-малки подробности, докато цялата работа не ми стана ясна. Разбрах какво причинява загуби и как може да се избегнат и чак тогава Санфорд ме назначи за управител. Получавам сто долара на месец и мога да кажа — заслужено.

— Горкият Теди! — усмихна се Октавия.

— О, не съм за жалене. Работата ми харесва. Отделям редовно половината от заплатата си. Във всеки случай, много по-интересно ми е от полото.

— А ще се намери ли тук хляб, чай и мармалад за друг низвергнат от цивилизацията?

— Пролетният настриг — каза управителят — покри напълно миналогодишния дефицит. Преди прахосничеството и нехайството са били правило в ранчото. Есенният настриг ще донесе известна печалба. Догодина ще има и мармалад.

Октавия ахна от възторг, когато в четири следобед конете заобиколиха обраслия мек хълм и се втурнаха като вихър в ранчото Де лас Сомбрас. Гъстак величествени дъбове хвърляше благодатна прохладна сянка, откъдето идваше и названието на ранчото, Де лас Сомбрас — ранчо на сенките. Под дърветата се простираше продълговата едноетажна постройка от червени тухли. Шестте ѝ стаи се разделяха на две от простиращ се широк сводест проход, украсен със цъфнали кактуси и висящи глинени делвички. Ниска широка веранда окръжаваше къщата. По верандата се виеха пълзящи растения, а около нея имаше градина, засадена с трева и храсти. Зад къщата на слънцето проблясваше продълговато тясно езерце. По-нататък се

виждаха бараките на мексиканските работници, кошарата за овцете, складовете за вълната и кошарите за стригане. Вдясно се гънеха ниски хълмове, осяяни с тъмните петна на чапарала, а вляво — безграничната зелена прерия, която се сливаше със сините небеса.

— Какъв прекрасен дом, Теди! — възкликна Октавия. — Да, аз пристигам в своя дом.

— Не е толкова лошо, особено за овцевъдно ранчо — съгласи се Теди с оправдана гордост. — В свободното си време аз все нещо човъркам тук.

Сякаш изневиделица изскочи мексикански младеж и пое конете. Стопанката и управителят влязоха вътре.

— Това е госпожа Макинтайър — каза Теди, когато на верандата излезе да ги посрещне кротка спретната старица. — Госпожо Мак, това е нашата стопанка. След толкова път, сигурно няма да откаже парче бекон и чиния боб.

Госпожа Макинтайър, домакинка на ранчото и неизменна част от него както езерото или дъбовете, прие с известно негодувание опита да се нарушат хранителните й запаси и вече си отваряше устата, когато се чу гласът на Октавия:

— О, госпожо Макинтайър, не се извинявайте зарад Теди. Да, аз го наричам Теди. И така го наричат всички, които знаят, че не бива да го приемат сериозно. С него сме изрязвали хартиени кукли и сме играли микадо преди много, много години. Никой не обръща внимание на думите му.

— Така е — каза Теди, — никой не обръща внимание на думите му, затова той и не ги повтаря.

Изпод спуснатите си ресници Октавия му хвърли кос лукав поглед, който Теди наричаше някога ъпъркът. Но в неговото открито, загоряло от слънцето лице нямаше нищо, което да подсказва, че той прави някакъв намек. Несъмнено, мислеше си Октавия, той е забравил.

— Господин Уестлейк обича да се шегува — подхвърли госпожа Макинтайър, която съпровождаше Октавия към стаята й. — Но — добави тя лоялно — тукашните хора обръщат внимание на думите му, когато говори сериозно. Не мога да си представя на какво ще заприлича това ранчо, ако него го няма.

В източното крило на къщата бяха приготвени две стаи за стопанката на ранчото. Когато влезе в тях, стана й чоглаво — толкова

празни и голи ѝ се виждаха, — но тя веднага съобрази, че климатът тук е субтропичен, и оцени наредбата, съобразена с това обстоятелство. Големите прозорци бяха отворени и белите пердета се вееха на морския бриз, който духаше от Мексиканския залив и нахлуваше вътре през широките жалузи. Плочестият под беше застлан с прохладни пътеки, дълбоките плетени кресла канеха за почивка, стените бяха орлепени със светли маслинозелени тапети. Едната стена на гостната ѝ беше покрита от край до край с книги, подредени на гладки полици от гол чам. Тя мигом се завтече към тях. Пред очите ѝ стоеше добре подбрана библиотека. Направиха ѝ впечатление заглавия на романи и пътеписи едва ли не току-що излезли от печат.

След малко тя си даде сметка, че този литературен разкош някак не отговаря на пустоша, където царят овнешкото, стоножките и лишенията, и започна с типична женска подозрителност да отгръща една по една титулните страници. На всяка бе написано със свободен почерк името на Теодор Уестлейк-син.

Уморена от дългото пътуване, тази вечер Октавия си легна рано. Изтегна се блажено на белите хладни чаршафи, но сънят не идваше и не идваше. Тя се вслушваше в тихите непознати звуци и шумове, които ѝ пречеха тъкмо защото не ги познаваше — в отривистото джавкане на койотите, в неспирния нисък напев на вятъра, в далечното квакане на жабите от езерото, в жалбата на бандонеона откъм жилищата на мексиканците. В сърцето ѝ напиреха противоречиви чувства: благодарност и негодувание, покой и безпокойство, усещане за приятелска грижа и щастие и старата болка, която не ѝ даваше мира.

И тя направи това, което всяка друга жена би направила — подири облекчение в поток от безпричинни спасителни сълзи, а последните думи, които промълви, преди да се унесе в сън, бяха: „Той е забравил“.

Управителят на ранчо Де лас Сомбрас не беше дилетант. Гонеше си работата. Къщата още спеше, когато той вече обикаляше на кон стадата и лагерите. Впрочем, това беше задължение на „майордома“, изискан стар мексиканец с външност и маниери на престолонаследник, но Теди, както изглежда, предпочиташе да се доверява само на собствените си очи. Ако нямаше неотложна работа, той се връщаше обикновено към осем часа и закушваше с Октавия и госпожа

Макинтайър на малката маса в централното помещение и внасяше весело настроение и живителната свежест и аромата на прерията.

Няколко дни след пристигането на Октавия, той я накара да извади една от полите си и да я скъси дотолкова, че да не се закача по бодлите на чапарала.

С известно нежелание тя сложи тази пола, както и гетрите от еленова кожа, препоръчани ѝ пак от Теди, метна се на един буен кон и тръгна с Теди да обходи имението си. Той ѝ показва всичко: стадата овци и овни, пасящите агнета, коритата за топене на вълната, кошарите за стригане, породистите мериносови овни на отделно пасбище, водоемите, приготвени за лятната суша — и за всяко нещо даваше точен отчет с въодушевлението на юноша.

Къде се дяна някогашният Теди, когато тя познаваше толкова добре? Новото в него беше много хубаво, то ѝ допадаше. Но освен него не беше останало нищо друго. Какво бе станало с неговата сантименталност, с нявгашните променливи настроения — ту безумно влюбен, ту донкихотовски предан или така сломен, че да ти се скъса сърцето, къде отидоха вечно сменящите се абсурдна нежност и високомерно безразличие? Той беше чувствителна, артистична натура. Тя знаеше, че беше не само безделник, увличащ се по всяка модна дрънкулка и моден спорт, а беше развил в себе си и по-високи качества. Пишеше стихове, занимаваше се по малко с живопис, имаше нелюбими познания в областта на изкуството и някога бе споделял с нея всички свои стремежи и надежди. Но сега — тя трябваше да признае това — Теди беше барикадирал от нея целия си вътрешен мир и тя виждаше само управителя на ранчо Де лас Сомбрас и веселото приятелче, простило и забравило всичко. Кой знае защо в главата ѝ изплуваха думите на господин Банистър, когато ѝ описваше ранчото: „Всичко е оградено с ограда от здрава бодлива тел“.

„Теди също е ограден“ — каза си Октавия. Не ѝ беше трудно да се досети защо Теди издига такива укрепления. Всичко започна на бала у семейство Хамърсмит. Малко след решението ѝ да приеме полковник Бопри и неговите милиони — не много висока цена, ако се вземат под внимание нейната външност и връзките ѝ с най-недостъпните висши кръгове. С присъщата си стремителност и жар Теди ѝ беше направил предложение, на което тя отговори студено и окончателно: „Да не съм чула повече такива глупости!“ „Добре“ —

каза Теди с някакво ново, чуждо изражение. И ето че сега Теди е ограден с ограда от здрава бодлива тел.

При първата обиколка из ранчото на Теди му дойде вдъхновение и той кръсти Октавия „Мадам Бо-Пип“ на името на малката героиня от приказката „Мама Гъска“. Това прозвище, подсказано от сходството в имената и работата, му се видя необикновено сполучливо, тъй че не му омръзваше да го повтаря. Мексиканците от ранчото го възприеха незабавно, като добавиха една сричка, тъй като не можеха да произнесат „п“ в крайна позиция, и съвсем сериозно наричаха Октавия „ла мадама Бо-Пипи“. Малко по малко това име се разпространи в цялата околност и ранчо „Мадам Бо-Пип“ можеше да се чуе толкова често, колкото и ранчо „Де лас Сомбрас“.

Настъпи дългия период на жегите между май и септември, когато на ранчото няма много работа. Октавия прекарваше дните си в унес, сякаш бе станала лотофаг. Книгите, хамакът, кореспонденцията с неколцина близки приятели и подновеният интерес към старата кутия с акварели и статива ѝ помагаха да понася душните дневни часове. А вечерният здрач неизменно носеше радост. Най-привлекателното беше да язди на воля с Теди, когато луната огрееше ветровития простор и единствените им нагледвачи биваха стрелкащият се нощен ястреб или подплашената кукумявка. Често се случваше при тях да дойдат мексиканци с китари, които пееха тъжни, разкъсващи сърцето песни. Понякога водеха дълъг приятен разговор на прохладната веранда — едно безкрайно състезание по остроумие между Теди и госпожа Макинтайър, чиято неизчерпаема шотландска хитрост често вземаше връх над безобидните шеги на Теди.

Една подир друга, вечерите се натрупваха в седмици и месеци — тихи, мечтателни, дъхави вечери, които биха прехвърлили Стрефън и Хлое и през най-бодливата ограда, вечери, когато може би самият Купидон бродеше с ласото си из тези омагьосани пасбища, ала оградата на Теди оставаше непокътната.

Една юнска вечер мадам Бо-Пип и нейният управител седяха на източната веранда. Теди дълбаеше яростно в научната прогностика, да провери какви са възможностите да продаде есенния настриг по двайсет и четири цента; и когато изчерпа всички вероятности, потъна в анастезиращия дим на хаванската пура. Само непросветен наблюдател, какъвто е една жена, би могъл толкова дълго да не забележи, че най-

малко една трета от заплатата на Теди излита с дима на тези вносни регалии.

— Теди — каза Октавия неочаквано и някак рязко, — какво получаваш за работата в ранчото.

— Сто на месец — отвърна незабавно Теди — и храната.

— Мисля, че трябва да те уволня.

— Няма да стане — усмихна се Теди.

— Защо? — тросна се Октавия.

— Имам договор. Според условията за продажбата нямаш право да разваляш договори, сключени преди това. А моят изтича в дванайсет през нощта на трийсет и първи декември. На тази дата можеш да станеш в полунощ и да ме уволниш. Сториш ли го по-рано, аз имам законно основание да предявя иск.

Октавия очевидно преценяваше последиците от евентуално дело.

— Но — продължи весело Теди — аз и без това мисля да напускам.

Люлеещият се стол на Октавия престана да се клати. В този край гъмжеше от стоновки, тя беше сигурна в това; и от индианци; тук се простираше една безкрайна, безлюдна, самотна пустош, оградена със здрава бодлива тел. Ван Дресър имаше честолюбие. Но имаше и сърце. Не, тя на всяка цена трябва да разбере забравил ли е той или не.

— Разбира се, Теди — каза тя наглед заинтересована, — тук живееш самотно и те тегли предишният живот — поло, омари, театри, балове.

— Никога не съм се интересуval от балове — възрази добродетелно Теди.

— Старееш, драги. И паметта ти отслабва. Ти не си пропуснал в живота си нито един бал освен ако в същото време не си танцувал на друг. Освен това често забравяше добрия вкус, като танцуваше прекалено дълго с една и съща дама. Как ѝ беше фамилията на онази Форбс. Онази със жабешките очи? Дали не беше Мейбъл?

— Не, Адел. Мейбъл беше другата, с острите лакти. И Адел няма жабешки очи. При нея изпъкват не очите, а душата. С нея обикновено разговаряхме за сонети и за Верлен. Точно тогава аз се опитвах да стана алпинист и да се изкатерия на Парнас.

— Но тогава ти танцува с нея пет пъти. Това беше у Хамърсмит.

— Какво у Хамърсмит? — попита разсеяно Теди.

— Бала, бала! — ядоса се Октавия. — За какво говорехме?

— За очи, доколкото си спомням — позамисли се Теди. — И за лакти.

— Тези Хамърсмит имат прекалено много пари — продължи Октавия това мило светско дърдорене, след като подтисна неудържимото си желание да изтегли кичур изгоряла златиста коса от главата си, която лежеше удобно на гърба на шезлонга. — Рудници, струва ми се, нали? Във всеки случай нещо, което носи маса пари. В тяхната къща е невъзможно да получиш чаша най-обикновена вода. На този бал всичко беше извън мярката.

— Така е — потвърди Теди.

— А колко народ имаше! — продължаваше Октавия, съзнавайки че изпада в скороговорката на ученичка, която описва първия си танц навън. — На балконите беше по-душно, отколкото вътре. На този бал май... изгубих нещо. — Целта на последните думи беше да изтръгнат бодлите на проточилата се с мили тел.

— И аз — призна си Теди малко по-тихо.

— Една ръкавица — каза Октавия и взе да отстъпва, когато врагът наближи окопите ѝ.

— Аз пък кастата си — каза Теди и изтегли авангарда си без всякакви загуби. — Почти цялата вечер общувах с един от миньорите на Хамърсмит. Този приятел държеше ръцете си все в джобовете и цяла вечер ми тантаросваше за цианови цехове, шахти, хоризонти, улеи и шлюзове.

— Сребристосива ръкавица, почти съвсем нова — въздъхна тъжно Октавия.

— Биваше си го този Макардъл — продължи Теди. — Човек, който ненавижда зелените маслини и асансьорите, който ръфа планините като сухари, строи въздушни тунели и в живота си не е изрекъл нито една глупост. Ти подписа ли молбата за възобновяване на арендата? На трийсет и първи трябва да бъде на масата в управлението по земята.

Теди извърна лениво глава. Креслото на Октавия беше празно.

Някаква си стоножка, пропълзяла по пътя, очертан от съдбата, разреши положението. Беше ранна утрин. Октавия и госпожа

Макинтайър подкастриху храстите около западната веранда, а Теди, известен, че нощната гръмотевична буря е разгонила стадо овце, беше изчезнал още преди разсъмване.

Стоножката, водена от своята орис, се появи на пода на верандата, а после, когато женските писъци ѝ подсказаха по-нататъшната тактика, се хвърли с всичките си жълти нозе към отворената врата на крайната западна стая — стаята на Теди. Въоръжени с домашни потреби, избрани според дължината, и запретнали поли, след нея се спуснаха Октавия и госпожа Макинтайър, но изгубиха ценно време в старанието си да заемат ариергардна позиция.

Стоножката не се виждаше никаква в стаята и бъдещите ѝ убийци се заловиха с внимателно и крайно предпазливо издирване на жертвата си.

Дори в разгара на това опасно и завладяващо приключение Октавия, озовала се в светилището на Теди, изпита трепетно любопитство. Тъй значи, в тази стая седеше той сам със своите мисли, които сега с никого не споделяше, и с мечтите си, които никому не доверяваше.

Това беше стая на спартанец или на воин. В единия ъгъл се виждаше широко походно легло, в другия — библиотечно шкафче, в третия — грозна стойка с винчестери и сачмалийки. Едната страна заемаше огромна маса, отрупана с писма, книжа и справочници.

Стоножката бе проявила гениални способности, за да се скрие в тази почти гола стая. Госпожа Макинтайър ръчкаше с дръжката на метлата зад библиотечното шкафче. Октавия се приближи до леглото. В бързината Теди беше оставил стаята в пълен безпорядък. Прислужницата мексиканка още не я беше разтребила. На голямата възглавница личеше вдлъбнатина от главата му. На Октавия ѝ хрумна, че тази отвратителна твар може да се е покачила на леглото и да се е скрила там, за да ухапе Теди. Защото стоножките са жестоки и имат навика да отмъщават на управителите.

Тя обърна предпазливо възглавницата и едва не нададе вик за помощ — там лежеше нещо дълго, тънко и тъмно. Но се удържа и вдигна една ръкавица — сребристосива ръкавица, безнадеждно смачкана, предполага се, поради безбройните нощи, които е прекарала под възглавницата на човека, забравил напълно бала у Хамърсмит.

Тази сутрин вероятно толкова е бързал, че е забравил да я премести в дневното ѝ скривалище. Дори управителите, хора, известни със своята хитрост и съобразителност, понякога допускат грешки.

Октавия скри сивата ръкавица в пазвата на летния си утринен пенюар. Нейната ръкавица! Хора, които се ограждат със здрава бодлива тел и си спомнят бала у Хамърсмит само от думите на някакъв си миньор, нямат право да притежават такива предмети.

И все пак, какъв рай е тази прерия! Как разцъфтява и ухае тя, когато намериш нещо, което отдавна си смятал за изгубено! Колко упоителен е нахлуващия през прозорците свеж утринен ветрец, който носи сладкия дъх на жълтите цветове на ратамата. Можеш ли да не постоиш минутка с грейнали, вперени в безкрая очи, и да не помечтаеш за възможността грешката да бъде поправена?

Защо госпожа Макинтайър ръчка така глупаво с тази метла?

— Намерих я — каза госпожа Макинтайър и хлопна вратата. — Ето я!

— Да не би да сте изгубили нещо? — попита с любезна незаинтересованост Октавия.

— Гадината му с гадина! — възкликна вбесена госпожа Макинтайър. — Ама вие забравихте ли я?

С общи усилия двете видяха сметката на стоножката. Това бе наградата ѝ, загдето благодарение на нея се намери всичко, изгубено на бала у Хамърсмит.

Очевидно Теди се беше сетил за ръкавицата и когато се прибра надвечер, се залови тайно с издирването ѝ. Но я намери едва късно вечерта на огряната от луната източна веранда. Ръкавицата беше нахлузена на ръката, която той смяташе, че е изгубил навеки, и затова дръзна да повтори една глупост, която някога му бяха строго забранили да произнася. Оградата на Теди беше рухнала.

Този път помежду им не стоеше никаква амбиция и любовният дует прозвуча толкова естествено и сполучливо, както се полага на предан пастир и нежна пастирка.

Прерията се превърна в китна градина, а ранчото на сенките — в ранчо на светлината.

След няколко дни Октавия получи от господин Банистър отговор на писмото, в което го молеше да ѝ изясни някои въпроси, свързани с ранчото. Ето откъс от това писмо:

„Не разбрах много добре бележките ви за овцевъдното ранчо. Два месеца след заминаването ви се установи, че въпросното ранчо не е било собственост на полковник Бопри. Доказано бе с документи, че преди смъртта си той го е продал. Това беше съобщено на вашия управител господин Уестлейк, който незабавно прекупи целия имот. Не мога да си представя как така този факт е останал неизвестен за вас. Моля ви незабавно да разговаряте с гореспоменатия господин, който, надявам се, ще потвърди казаното от мен“.

Войнствено настроена, Октавия взе да разпитва Теди.

— Какво получаваш за работата в ранчото — повтори тя предишния си въпрос.

— Стотар... — понечи да повтори той, но по лицето ѝ разбра, че тя вече знае всичко. Октавия държеше в ръка писмото на господин Банистър, което за Теди означаваше, че играта е свършена.

— Това ранчо е мое — призна си той като ученик, уличен в измама. — Че колко струва един управител, ако не хързулне собственика, стига да има такава възможност?

— Тогава за какво работиш тука? — упорстваше Октавия, която все още търсеше ключ за разрешаване на загадката, наречена Теди.

— Да ти кажа право, Тейв — отговори Теди с невъзмутима откровеност, — не заради заплатата. Тя ми стигаше горе-долу за пурите и за кремове против изгаряне от слънцето. На юг ми препоръча да живея моят доктор. Десният ми бял дроб започваше да ми прави номера поради напрегането и преумората от многото гимнастически упражнения и играта на поло. Нуждаех се от добър климат, озон и разни такива.

Октавия мигновено се озова непосредствено до засегнатия орган.

— Вече... вече нищо му няма, нали, Теди?

— Здрав е като пън. Аз те измавих само в едно. Дадох петдесет хилядарки за твоето ранчо още щом разбрах, че правото ти на собственост е невалидно. Приблизително такава сума се беше натрупала в банковата ми сметка, докато тичах подир овцете, тъй че фактически ранчото ми излезе почти без пари. Освен това понасъбрали

са се и лихви, Тави. Мисля да направим сватбено пътешествие на яхта с бели ленти на мачтата — Средиземноморието, после Хебридските острови, а оттам към Норвегия и Зюдерзее.

— Аз пък мислех — зашепна Октавия — за сватбен галоп с моя управител сред овчи стада и за сватбена трапеза на верандата с госпожа Макинтайър, а може би и с разцъфнал портокалов цвят в червената ваза над масата.

Теди се разсмя и запя:

*Таз малка Бо-Пип
овците затри,
хукнаха мигом,
дорде каже три.*

*Нищо им няма,
хич не ги търси,
ще се върнат пак,
при това сами.*

Октавия го привлече към себе си и зашепна нещо в ухото му. Но това те запазиха за себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.